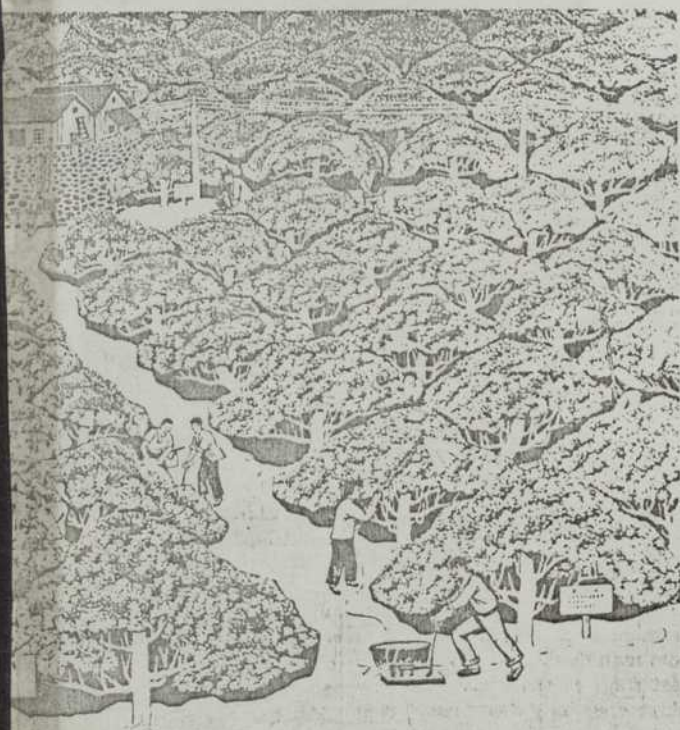

Paris vises der for første gang uden for Kina en række arbejder af Chan Tchouen-jongs »Forår i en frugthave«. Billedet måler 88 x 62

de og registrere sig selv som ansigt eller legeme i nogle snævre omgivelser. Man opdager forsøg på afdækning som i arkæologien, hvor det enkeltstående skal fortælle om helheden. Kunstneren henter sig selv op i centrum og begynder at orientere sig i sit væsen og udtryk med en omhyggelighed som en opdagelsesrejsende i et ukendt territorium.

For en umiddelbar betragtning — og den er tit den rigtige — er det en kunst, som er ligetil og uden videre skulle kunne tilgæns af tilskueren. Det er registreringer og bearbejdelser af omgivelserne og det indtryk, de gør på den enkelte. Det er kunst med hældning mod det sentimentale og selvtilfredsstillende; den vil blive et monument over det isolerede og fortælle om hver enkelt som en ø.

Hvis man betragter det selvregistrerende og video som modefænomener der vil forsvinde så hurtigt som det er kommet er bidragene i Paris bare gentagelser eller variationer over noget man tidligere har set. Men af mangfoldigheden af udtryk der skulder ved skulder udvider og nuancerer hinanden erkender man den seje og internationale kamp for

at få en ny udtryksmulighed til at fungere med en uanstrengt-hed som f.eks. blyanten i den trænede hånd.

ET ANDET og dominerende indslag på udstillingen består af det rene maleri som eksisterer med en næsten legemslos delikatesse. Det er kunst som forudsætter den trænede tilskuer der har indstillet sine sanser på stadig finere og mere sarte oplevelser. Der er meget af det på udstillingen, mellem de mange navne kunne man nævne en kunstner som hollænderen Jaap Berghuis, der deltager med titler som »Sidste sommer«, »Dage i juni« eller bare »Maleri med blå og okker«. De flimrende, farvestrøg samler sig til erindringer om tilstande, der er frigjort fra steder og personer, løftet ovenud som en sjæl af en krop. Eller der er den franske Jean-Pierre Pincemin med store lærreder der er bemalede, så de ligner en væg med fugtskjolde. Den svejtsiske Markus Dulk har med blyant trukket lange vibrerende streger der erindrer om ulæselige ord hen over et lærred og naturligvis er det flot. Italieneren Paolo Cotani har viklet en slags elastikbind omkring lærredet og når frem til bille-

der, som er for de følsomme der får stod af det flade plan med de mange krydsende linjer og det sarte skyggespil i de næsten umærkeligt forskubbede planer.

Jo, det er det særeste materiale kunstnerne kan befrugte så der opstår billeder. Amerikaneren Howardena Pindell har taget mængder af de bittemå små stumper papir, man kan lave med en hullmaskine, skrevet numre på dem og så i tilfældig rækkefølge anbragt dem på en baggrund. Det er der blevet utroligt delikate billeder af, skyggerne arbejder fra det lyseste til næsten sort på grund af papiret der er drejet ind i et utal af stillinger. Billederne er suveræne som æstetik og af den slags, der straks kalder på det sære begreb klassisk.

ET STED i kataloget kan man læse »Efter velværet ved det man har kaldt »moderne« kunst, som ville bringe mennesker nærmere til hinanden og til slut endte med at dele dem i en gruppe som forstod — og ejede — den og så resten der ikke gjorde det, er dette en frisk start fra et nulpunkt, som har alle muligheder på sin side«.

Det drejer sig om video, igen, ser man på nogle af resultaterne er det indlysende, at det som udtryk også vil spidse sig til i tilbud til dem, der har et udviklet sanseapparat. Mellem de kvindelige deltagere er den østrigsk-tyske Friderike Pezold som bl.a. viser et videobånd med »Sept parties d'un mouvement de femme« hvor et udsnit af kroppen er fuld af tyngde, men også linjer og skygger, der i sig indeholder

hele kønnet og sanselighedens mål. Og mellem det mere entydige indser man den såkaldte »Consumption art« der repræsenteres af den polske Natalia LL-Perfamo og i f.eks. en stribe billeder der viser en kvinde som spiser en banan bliver fuld af pågående seksuelle hentydninger. Som man forresten har set mange gange før.

Af denne dyng af kunst og mangfoldigheden af udtryk er det kun muligt at nå frem til nogle uhyre subjektive synspunkter. Sådant ophidsende spændende er udstillingen ikke, men med de mange eksempler på selvkredsløb og næsten ulegemlig æstetik indeholder den nok to af de mere betydelige træk fra øjeblikket.

MAN OPDAGER DET specielt på baggrund af de mange kinesiske bidrag, der er udført som en slags hobbymaleri af folk, der arbejder ved siden af. Her vrir det med nøjeregnende og deltaljerede gengivelser fra den fælles situation, det er frodigt og tro skyldigt, blottet for dårlige nerver og trang til selvspjelling. Man ser arbejdet på marken, undervisning og militærtjeneste. Et billede som »Forår i en frugthave« handler ikke om den sværmeriske glæde blandt de blomstrende træer, men om det travle arbejde med at gøre træerne i stand til at bære den størst mulige mængde frugt. Opgøret med Lin Piao og Konfucius når helt ud i billedtitlerne, det er klart og entydigt og en glæde at se udstillingen, der i Paris for første gang vises udenfor Kina.

En lang række kunstnere viser selvregistreringer i fotografi og video. Billedet af Luciano Castelli hører mellem en lang række.